

Kniha Daniel – číslo sedemdesiatosem

Odhaľovanie štyroch ohavností: historická paralela vzbury v laodicejskom adventizme

Jeff Pippenger

2024-02-11

Dejiny Amorejcov sú použité na znázornenie času, keď sa vykoná Boží hnev proti laodicejskému adventizmu. Sestra Whiteová uvádza, že Božie načasovanie pri vykonaní Jeho trestu je v posledných dňoch, keď je spečatených stoštyridsaťštyri tisíc, rovnaké, ako bolo vtedy, keď Boh priviedol svoj hnev na Amorejcov. Hovorí: „Hoci“ národ Amorejcov „vynikal svojím modlárstvom a skazenosťou, ešte nenaplnil kalich svojej neprávosti... Súcitný Stvoriteľ bol ochotný znášať ich nepravosť až do štvrtého pokolenia. Potom, ak by sa neukázala nijaká zmena k lepšiemu, mali na nich dopadnúť Jeho súdy. Nekonečný stále s neomylnou presnosťou vedie účet so všetkými národmi. Kým sa Jeho milosrdenstvo ponúka vo výzvach na pokánie, tento účet zostane otvorený; ale keď čísla dosiahnu určitú výšku, ktorú Boh stanovil, začína služba Jeho hnevu. Účet je uzavretý. Božská trepezlivosť sa končí.“

Sestra Whiteová jasne spája službu Božieho hnevu proti laodicejskému adventizmu počas Ezechiellovho znázornenia zapečatovania sto štyridsaťštyri tisíc s tým, že sa začína vtedy, keď sa naplní ich čaša neprávosti, a čaša dosahuje svoju plnosť vo štvrtom pokolení. Všetky tieto informácie sú predložené v kontexte videnia, ktoré sa začalo v ôsmej kapitole a ktoré znázorňuje štyri stupňujúce sa ohavnosti.

Potom mi riekol: Syn človeka, pozdvihni teraz svoje oči smerom na sever. A ja som pozdvihol svoje oči smerom na sever, a hľa, na sever od oltárnej brány pri vchode bol tento obraz žiarlivosti. A ďalej mi riekol: Syn človeka, vidíš, čo robia? tie veľké ohavnosti, ktoré tu pácha dom Izraela, aby som sa vzdialil od svojej svätyne? Ale obráť sa ešte raz a uvidíš väčšie ohavnosti. A priviedol ma k dverám nádvorja; a keď som sa pozrel, hľa, v stene bola diera. Vtedy mi riekol: Syn človeka, prekop teraz stenu. A keď som prekopal stenu, hľa, boli tam dvere. A povedal mi: Vojdi a pozri tie zlé ohavnosti, ktoré tu páchajú. Vošiel som teda a videl som; a hľa, všelijaké podoby plazov a ohavných zvierat i všetky modly domu Izraela boli vyobrazené na stene dookola. A stálo pred nimi sedemdesiat mužov zo starších domu Izraela a uprostred nich stál Jaazaniáš, syn Šáfanov, každý so svojou kadidelnicou v ruke; a vystupoval hustý oblak kadidla. Vtedy mi riekol: Syn človeka, videl si, čo robia starší domu Izraela v tme, každý vo svojich komorách obrazov? Lebo hovoria: Hospodin nás nevidí; Hospodin opustil zem. Potom mi tiež riekol: Obráť sa ešte raz a uvidíš ešte väčšie ohavnosti, ktoré páchajú. Nato ma priviedol ku dverám brány domu Hospodinovho, ktorá bola smerom na sever; a hľa, sedeli tam ženy a oplakávali Tammúza.

A riekol mi: Videl si to, syn človeka? Obráť sa ešte raz a uvidíš väčšie ohavnosti než tieto. A priviedol ma do vnútorného nádvorja Hospodinovho domu, a hľa, pri dverách chrámu Hospodinovho, medzi predsieňou a oltárom, bolo asi dvadsaťpäť mužov, obrátených chrbtom k chrámu Hospodinovmu a tvármi na východ; a klaňali sa slnku smerom na východ. Potom

mi povedal: Videl si to, syn človeka? Či je to pre dom Júdov ľahká vec, že páchajú ohavnosti, ktoré tu páchajú? Ved' naplnili krajinu násilím a znovu sa obrátili, aby ma popudzovali k hnevu; a hľa, prikladajú ratolesť k svojmu nosu. Preto aj ja budem konať v prehlivosti: moje oko neušetrí, ani sa nezľutujem; a hoci budú volať do mojich uší veľkým hlasom, predsa ich nevypočujem. Ezechiel 8:5–18.

Keď Ezechielovi ukázali prvú ohavnosť, totiž postavenie obrazu žiarlivosti pri vchode do brány oltára, bolo mu oznámené, že uvidí ešte väčšie ohavnosti než obraz žiarlivosti. Druhá ohavnosť je znázornená tajnými komnatami, kde vodcovia, predstavení ako starci, obetujú modlitbu, znázornenú kadidlom, a vyhlasujú, že Pán opustil zem a nevidí ich. No Ezechielovi bolo oznámené, že uvidí ešte väčšie ohavnosti než tieto.

Tretia ohavnosť je znázornená „ženami oplakávajúcimi Tammúza“, ale ešte aj od tej je väčšia ohavnosť, lebo štvrtá ohavnosť označuje vodcovstvo dvadsiatich piatich mužov, ktorí sa klaňajú slnku obrátení chrbtom k chrámu.

Vo štvrtej ohavnosti zaznieva výrok, že „starší muži“ „naplnili krajinu násilím a znovu ma rozhorčujú; a hľa, prikladajú ratolesť k svojmu nosu.“ „Deň popudzovania“ je dňom, keď sa začína Božia služba hnevu, tak ako sa to stalo so starovekým Izraelom, keď odmietol posolstvo Jozua a Káleba o zaslúbenej krajine. Odmietnutie zapečatujúceho posolstva označuje okamih, keď je pre Jeruzalem čaša neprávosti naplnená. Jozua a Kaleb predstavujú malú skupinu, tých verných niekoľkých, ktorí vzdychajú a nariaľujú nad ohavnosťami v cirkvi i v krajine.

Vtedy Mojžiš a Áron padli na svoje tváre pred celým zhromaždením zboru synov Izraelových. A Jozua, syn Núnov, a Kálef, syn Jefunneho, ktorí boli z tých, čo preskúmali krajinu, roztrhli svoje rúcha. A hovorili celej pospolitosti synov Izraelových a vraveli: Krajina, ktorou sme prešli, aby sme ju preskúmali, je krajina nesmierne dobrá. Ak má Hospodin v nás zaľúbenie, uvedie nás do tejto krajiny a dá nám ju, krajinu oplývajúcu mliekom a medom. Len sa nebúrite proti Hospodinovi a nebojte sa ľudu tej krajiny, lebo budú pre nás pokrmom; ich ochrana odstúpila od nich a Hospodin je s nami; nebojte sa ich. Ale celé zhromaždenie povedalo, aby ich ukameňovali. Vtedy sa sláva Hospodinova ukázala vo svätostánku zhromaždenia pred všetkými synmi Izraelovými. A Hospodin riekol Mojžišovi: Dokedy ma bude tento ľud popudzovať? A dokedy mi nebudú veriť pre všetky znamenia, ktoré som medzi nimi učinil? Porazím ich morom a zavrhnem ich dedičstvo a urobím z teba národ väčší a mocnejší ako oni. Numeri 14:5–12.

„Popudenie“, ktoré vyvolali buriči v knihe Numeri, a tiež v Ezechielovi, je založené na odmietnutí buriča uznať „znamenia“, ktoré boli zjavené. „Znamenia“, ktoré boli odmietnuté v čase Mojžiša, boli tými „znameniami“, ktoré predobrazovali zjavenie Božej moci v dejinách milleritov. Staroveký Izrael popudzoval Boha tým, že odmietol „znamenia“ zjavenia jeho moci vo svojich základných dejinách. V čase pečatenia sto štyridsaťštyritisíc aj moderný Izrael odmieta (obracia sa chrbtom proti) práve tie základné dejiny, ktoré mali byť „znamení“, ktoré by im umožnili „rozpoznať“ opakovanie dejín Polnočného volania, ktoré sa opakujú v posledných dňoch.

Boh dopúšťa, aby buriči videli opakovanie zjavenia Božej moci, lebo práve toto opakovanie zjavenia Božej moci bolo nielen neskorým dažďom, ale aj pravdou, ktorá by ich bola zachránila, keby boli patrili medzi tých, ktorí milovali pravdu.

Stotožnenie štyroch ohavností z ôsmej kapitoly Ezechiela ako symbolov štyroch generácií laodicejského adventizmu je súčasťou posolstva, ktoré v posledných dňoch odpečatľuje Lev z kmeňa Júdovho. Prvá generácia sa začala pri vzbure roku 1863 a o dvadsaťpäť rokov neskôr, v roku 1888, prišla vzbura, ktorá označila začiatok druhej generácie symbolom tajných komnát. O tridsaťjeden rokov neskôr, v roku 1919, vydanie knihy W. W. Prescottta s názvom *The Doctrine of Christ* označilo začiatok tretej generácie, ktorú Ezechiel predstavil ako ženy plačúce za Tammúzom. O tridsaťosem rokov neskôr, v roku 1957, s vydaním knihy *Questions on Doctrine* prišla štvrtá generácia, ktorá označuje čas, keď sa buriči obrátia proti zapečatľujúcemu posolstvu vychádzajúcemu z východu a budú sa klaňať slnku.

Začneme sa zaoberať druhou generáciou vzbury laodicejského adventizmu, ktorá prišla na Generálnu konferenciu v Minneapolise v roku 1888. Je dôležité pamätať na to, že všetky štyri Ezechielove ohavnosti sa odohrávajú v Jeruzaleme; hoci predstavujú postupné dejiny vzbury, vždy hovoria o vzbure, ktorá sa odohráva vnútri mesta predstavujúceho laodicejský adventizmus v posledných dňoch.

„Ako jeden zo znakov zničenia Jeruzalema Kristus povedal: ‚Povstane mnoho falošných prorokov a zvedú mnohých.‘ Falošní proroci skutočne povstali, zvádzali ľud a viedli veľké zástupy na púšť. Čarodejníci a kúzelníci, ktorí si robili nárok na zázračnú moc, priťahovali ľudí za sebou do horských samôt. Toto proroctvo však bolo vyslovené aj pre posledné dni. Toto znamenie je dané ako znamenie druhého adventu. Už aj teraz falošní kristovia a falošní proroci ukazujú znamenia a zázraky, aby zviedli Jeho učeníkov. Nepočujeme vari volanie: ‚Hľa, je na púšti‘? Nevyšli vari tisíce na púšť v nádeji, že nájdu Krista? A či sa teraz z tisícov zhromaždení, na ktorých ľudia tvrdia, že majú spojenie s duchmi zosnulých, neozýva výzva: ‚Hľa, je v tajných komnatách‘? Práve toto je tvrdenie, ktoré predkladá špiritizmus. Čo však hovorí Kristus? ‚Neverte tomu. Lebo ako blesk vychádza od východu a zablyсне sa až po západ, tak bude aj príchod Syna človeka.‘“ Túžba vekov, 631.

Tajné komory sú symbolom špiritizmu a druhá ohavnosť v ôsmej kapitole Ezechiela sa odohráva v chráme, kde boli na stenách tajne zavesené pozemské obrazy.

Vošiel som teda a videl som; a hľa, každá podoba plazov a ohavných zvierat a všetky modly domu Izraela boli zobrazené na múre dookola. A stálo pred nimi sedemdesiat mužov zo starších domu Izraela, a uprostred nich stál Jaazaniáš, syn Šáfánov, každý muž so svojou kadidelnicou v ruke; a vystupoval hustý oblak kadidla. Potom mi riekol: Syn človeka, videl si, čo robia starší domu Izraela v tme, každý vo svojej komore obrazov? Lebo hovoria: Hospodin nás nevidí; Hospodin opustil zem. Ezechiel 8:10–12.

Ezechiel vidí „modly domu Izraela, zobrazené na stenách“ svätyne, no je mu jasne povedané, že táto vzbura sa odohráva aj v „komorách obrazov“ každého zo starcov. Vzbura v doslovnom chráme označuje vzburu v ľudskom chráme.

„Tým, že Ježiš očistil chrám od kupcov a predavačov sveta, oznámil svoje poslanie očistiť srdce od poškvŕny hriechu — od pozemských žiadostí, sebeckých žiadostivosti a zlých návykov, ktoré kazia dušu. Citované Malachiáš 3:1–3.“ Túžba vekov, 161.

Druhá ohavnosť predstavovala prejav bezbožnosti tak v cirkvi, ako aj v mysliach starších, ktorí mali byť strážcami cirkvi. Bezbožnosť, ktorá sa tam prejavila, je bezbožnosťou spiritualizmu. V dňoch Noacha, keď všetky myšlienky ľudských srdc boli zlé, predpotopní ľudia naplnili svoju časť neprávosti.

A Boh videl, že zlosť človeka na zemi je veľká a že každé zmýšľanie myšlienok jeho srdca je ustavične len zlé. Genesis 6:5.

Druhá generácia určuje, kedy spiritualizmus vstúpil tak do vodcov Jeruzalema, ako aj do korporátnej štruktúry laodicejského adventizmu. To, čo „starší domu Izraelovho“ robili „vo tme“, „v“ svojich „komorách“ „obrazov“, poukazuje na to, „že každé zmýšľanie myšlienok“ ich srdc „bolo ustavične len zlé“. Sestra Whiteová jasne hovorí, že zničenie Jeruzalema predstavuje koniec sveta, a svedectvo o potope v Noachovej dobe takisto predstavuje koniec sveta. V posledných dňoch sú tí, ktorí sa odmietajú dať posvätiť pravdou, zaskočení spiritualizmom, ako to predstavuje druhá ohavnosť v ôsmej kapitole Ezechiela.

Druhá Ezechielova ohavnosť predstavuje vzburu, ktorá prišla v roku 1888, a stáva sa symbolom druhej generácie; no viac než to, rok 1888 a všetko, čo predstavuje alebo čím je predstavovaný, sa zopakovalo 11. septembra 2001. Sestra Whiteová výslovne uvádza, že v roku 1888 zostúpil mocný anjel zo zjavenia osemnásťtej kapitoly, a preto táto história predstavuje čas, keď mali byť veľké budovy mesta New York zvrhnuté Božím dotykom a mali sa naplniť slová Zjavenia, osemnásť kapitola, verše 1 až 3.

„Neochota vzdať sa vopred utvorených názorov a prijať túto pravdu ležala pri koreni veľkej časti odporu, ktorý sa v Minneapolise prejavil proti Pánovmu posolstvu prostredníctvom bratov Waggonera a Jonesa. Tým, že satan podnecoval tento odpor, podarilo sa mu vo veľkej miere odňať nášmu ľudu osobitnú moc Ducha Svätého, ktorú im Boh túžil udeliť. Nepriateľ im zabránil získať tú účinnosť, ktorá mohla byť ich podielom pri nesení pravdy svet, tak ako ju apoštoli zvestovali po dni Letníc. Svetlu, ktoré má svojou slávou osvietiť celú zem, sa kládol odpor a konaním našich vlastných bratov bolo vo veľkej miere zadržované pred svetom.“ Selected Messages, kniha 1, 235.

Dejiny roku 1888 poskytli príklad odmietnutia posolstva neskorého dažďa, ktoré prišlo 11. septembra 2001. Rok 1888 je symbolom druhej generácie laodicejského adventizmu, ktorú predstavuje druhá ohavnosť v Ezechielovi, a dejiny v ňom obsiahnuté označujú vzburu, ktorá bola predobrazovaná sedemdesiatimi staršími v Ezechielovi. Ich vzburu predstavovala špiritizmus a bola paralelou k naplneniu čase času skúšky v dňoch Noema. Odmietnutie posolstva znázornilo odmietnutie posolstva neskorého dažďa zo strany vedenia, ktoré malo označiť príchod tretieho beda islamu.

„Neskorý dažď má zostúpiť na Boží ľud. Mocný anjel má zostúpiť z neba a celá zem má byť osvietená jeho slávou.“ Review and Herald, 21. apríla 1891.

Vedenie, ktoré v roku 1888 odmietlo posolstvo, predobrazilo odmietnutie posolstva islamu 11. septembra 2001, avšak Boh zamýšľa vyvolať prejav moci, ktorého budú títo vodcovia svedkami ako súčasť jeho súdu nad nimi. Prejav moci neskorého dažďa nastáva na konci obdobia zapečatovania. Začal sa 11. septembra 2001, no svoj vrchol dosahuje na konci troch a pol dňa zo Zjavenia jedenásť, keď prichádza „veľké zemetrasenie“.

Posolstvo z roku 1888 bolo laodicejským posolstvom, poslednou výzvou pre niekdajší vyvolený ľud, ktorý bol v tom čase práve obchádzaný.

„Posolstvo, ktoré nám bolo dané prostredníctvom A. T. Jonesa a E. J. Waggonera, je Božím posolstvom laodicejskému zboru, a beda každému, kto vyznáva, že verí pravde, a predsa neodráža iným Bohom dané lúče.“ The 1888 Materials, 1053.

Posolstvo roku 1888 predstavovalo posolstvo, ktoré určilo, že keď boli 11. septembra 2001 zvrhnuté veľké budovy mesta New York, malo byť laodicejskému zboru dané priame svedectvo; a týmto priamym svedectvom je posolstvo islamu tretieho beda, ktoré, keď je vdýchnuté odpadlému ľudu, má moc priviesť ho k životu ako mocné vojsko.

„Naším zborom a ustanovizniám musí byť vydané priame svedectvo, aby sa prebudili spiaci.“

„Keď sa slovu Pánovmu verí a poslúcha sa, bude sa dosahovať stály pokrok. Pozrime sa teraz na svoju veľkú potrebu. Pán nás nemôže použiť, kým nevdychne život do suchých kostí. Počula som vyslovené slová: „Bez hlbokého pôsobenia Ducha Božieho na srdce, bez jeho životodarného vplyvu sa pravda stáva mŕtvou literou.““ Review and Herald, November 18, 1902.

Rok 1888 označuje začiatok druhej generácie adventizmu, no zároveň poskytuje aj prorockú líniu, ktorá sa zhoduje s poslednými dňami. Dňa 11. septembra 2001 Boh priviedol ľud, ktorý sa rozhodol prijať, že útok islamu na šelmu zeme bol naplnením proroctva, späť na staré chodníky. Boží ľud sa potreboval vrátiť k pokladom Williama Millera a dať sa poučiť o základných pravdách, ktoré zahŕňali naplnenie prvého a druhého Beda, čo následne v tom čase potvrdilo príchod tretieho Beda. Keď sa títo ľudia vrátili na tie staré chodníky, boli vedení k tomu, aby uzreli posvätnosť dvoch tabúl Habakuka.

Vzbura roku 1863 proti dvom tabuľám Habakuka, ktoré sú Millerovými klenotmi a zároveň základmi adventizmu, predobrazovala vzburu, ktorá sa zopakovala 11. septembra 2001; lebo vedeniu laodicejského adventizmu bola opäť daná príležitosť podržať Millerove klenoty alebo ich zavrhnúť. Všetky štyri generácie adventizmu, ktoré sú predstavené v Ezechieli osem, zároveň predstavujú vzburu laodicejského adventizmu 11. septembra 2001.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v identifikovaní druhej generácie laodicejského adventizmu.

„Boh stvoril človeka s citmi schopnými obsiahnuť večné skutočnosti. Tieto city mali byť zachovávané čisté a sväté, prosté všetkého pozemského. Ľudské bytosti však prestali počítať s večnosťou. Na Boha, Alfu i Omegu, počiatok i koniec, Toho, ktorý vo svojej moci drží osud každej duše, sa zabudlo. Ľudia, domnievajúc sa, že sú mocní v poznaní, sa v Božích očiach

znížili na najnižšiu úroveň.“

„Myseľ človeka sa stala pozemskou. Namiesto toho, aby zjavovala odtlačok božstva, zjavuje odtlačok ľudskosti. V jej komnatách možno vidieť obrazy zeme. Dnes možno vidieť ponížujúce praktiky, ktoré prevládali za dní Noacha a ktoré postavili obyvateľov tej doby mimo nádej na spasenie.“ Signs of the Times, 18. decembra 1901.